

PROLOG

WASHINGTON D.C.

Vorbeau în șoaptă între ei. Pentru un anunț de o importanță mai mică, spuneau ei, putea fi un loc potrivit.

Era firesc ca ei să se plângă. Asta era de așteptat din partea celor care organizaseră evenimentul – într-adevăr, stagiarii care aranjaseră dispunerea și distribuiseră permisele pentru presă ar fi fost uimiți de orice ar fi semănat a compliment. Când frecventele întreruperi duceau la tergiversări în dezbatere, puțini erau surprinși. Totuși, se făcea orice efort posibil. Se aduceau scaune în plus pentru cei care veneau mai târziu, iar cănille de cafea și carafele de apă rece erau umplute întruna. Candelabre bogat împodobite atârnav sus, deasupra capetelor lor, asigurând lumina necesară. Cameramanul se plângea oricum, dar în zadar. Faptul că sala ar fi putut fi binecuvântată cu lumină naturală nu a fost niciodată luat în considerare. Cele șase ferestre masive erau acoperite cu plasă de sârmă, din motive de securitate, și drapate cu perdele ondulate vișinii, care se armonizau perfect cu culoarea covorului. Deasupra strălucitoarelor candelabre de cristal, o pereche de baloane uitate, în formă de stea, alunecau încet de-a lungul și de-a latul tavanului auriu. Cu toate că pereții erau lipsiți de procesiunea obișnuită a picturilor, acestea erau înlocuite, poate spre bine, de impozante coloane de marmură în stil corintic.

În cea mai mare parte, erau de acord că etalarea de putere era clar vizibilă. Ceea ce însă îi lipsea încăperii era spațiul. Stăteau înghesuși unul în altul și disconfortul era observat de către toți. Pe măsură ce audierea își urma cursul, obiecțiile vocale au început să scadă. Curând, scriau în grabă, furioși, aruncând priviri aspre, critice către cei care continuau să vorbească. În cele din urmă, șușotelile dispărură complet și toți îl ascultau cu atenție concentrată pe omul care deținea președinția comisiei și care stătea în picioare, în fața grupului alcătuit din colegii lui așezați pe scaune.

– Astăzi, cred că ne-am pus de acord cu unii dintre cei mai respectați și influenți oameni din Washington, incluzându-i pe aceia a căror contribuție este vitală în procesul decizional al președintelui. Sunt pe deplin convins că acesta va reacționa favorabil la multe dintre concluziile la care comisia a ajuns în această după-amiază. Voi mai răspunde la încă o întrebare... Te văd făcându-te acolo, Susan. S-o auzim.

Un mic hohot de râs fremătă prin mulțimea de reporteri de presă scrisă și televiziune, când corespondenta CNN se înroși ușor și îi puse întrebarea bărbatului din spatele podiumului.

– Domnule senator Levy, ce sperați să realizați prin adresarea acestui ultimatum guvernului interimar iranian și... credeți că această administrație va adopta aceleași măsuri care au avut consecințe controversate în Irak?

Senatorul se încruntă la acea ultimă adăugare, un fapt sesizat de toți cei prezenți.

– În primul rând, principalul nostru obiectiv este de a-i face pe cei aflați la putere în Teheran să înțeleagă că Statele Unite nu vor rămâne impasibile în timp ce se fac pregătiri pentru a le provoca daune directe cetățenilor acestei națiuni. Noi încă – și așa vrea să fiu foarte clar în această privință – nu am luat în considerare posibilitatea conflictului armat sau chiar amplasarea trupelor în regiune.

Levy făcu pauză un moment, aparent pentru a da impresia că își aduna gândurile. În realitate, aceasta era doar pentru efect.

– În acest moment, avem dovada concretă că Iranul a reînceput procesul de rafinare a uraniului pentru folosirea în armele nucleare, dovadă care nu exista când s-a luat decizia de înlăturare a lui Saddam Hussein de la putere. După cum stau lucrurile, președintele a refuzat să recunoască noua conducere de la Teheran și eu – noi – îl sprijin pe deplin în această decizie. În plus, acum avem angajamente preliminare din partea președintelui Chirac al Franței și a prim-ministrului Berlusconi al Italiei. Ambii lideri ne-au asigurat că, dacă se poate ajunge la un acord pentru compensare parțială, toate companiile din țările respective, cu interese față de petrolul iranian, sunt gata să-și rezilieze contractele și să se retragă din regiune, la prima ocazie favorabilă. Deși punerea în practică a acestor decizii urmează a fi discutată cu ocazia unei întâlniri planificate a avea loc la sfârșitul lunii noiembrie, acesta este un pas uriaș în direcția înăsprii sancțiunilor deja în vigoare. Dați-mi voie să vă asigur că eforturile noastre de a forma un front unit împotriva ambițiilor nucleare ale Iranului vor fi încununate de succes.

Levy făcu din nou o pauză, întreruperea de moment atrăgând după sine un val de voci zgomotoase. Ignorându-le, își concentră privirea insistentă asupra atractivei tinere corespondente din rândul al treilea.

– Ca răspuns la a doua parte a întrebării tale, Susan, așa vrea să subliniez că așteptăm o participare consistentă din partea ONU în această chestiune. Dovada producerii de arme, la care m-am referit, este acum în mâinile Consiliului de Securitate și îndată ce examinarea acestei dovezi va fi finalizată, la începutul lunii viitoare, ne așteptăm la o rezoluție și o condamnare fermă a acțiunilor care au fost întreprinse de către noul regim. Nu, îmi pare rău, asta a fost totul, spuse el când o

altă furtună de voci izbucni în direcția lui. Mulțumesc pentru participarea de astăzi.

Senatorul Daniel Levy coborî de pe podium în mijlocul unui potop de întrebări la care nu avea intenția să răspundă. O ședință de patru ore și jumătate era suficient de rea, iar vocile ridicate a 26 de senatori și lumina orbitoare a camerelor de televiziune îi provocaseră vâjâieli de cap și o durere surdă în stomac. Levy era sigur că recent diagnosticatul său ulcer era un rezultat direct al problemelor care fierbeau din nou în Orientul Mijlociu. Moartea recentă a ayatolahului Khomeini, liderul suprem al Iranului, dusese la alegerea unui cleric ultra-conservator, extrem de neprietenos față de Statele Unite. În ciuda comentariilor făcute de el cu câteva minute în urmă, era pe deplin conștient că posibilitatea războiului în regiune pân-dea din nou la orizont.

Părăsi sala de întrunire și o coti brusc la dreapta, coborînd cu pas vioi două șiruri scurte de scări din marmură. Era însoțit de consilierul-șef, Kevin Aidan.

– Așadar, suntem pe punctul de a o lua de la capăt cu acest nonsens, spuse Levy.

Își trecu mâna prin părul bogat, cărunț și vorbi în șoaptă, neîncrezător ca întotdeauna cu privire la micul, dar extrem de eficientul său grup de agenți din Serviciile Secrete. Membrii Congresului nu aveau de obicei dreptul la acest nivel de protecție, dar, ca lider al Majorității Senatului și președinte al Comisiei Senatului pentru Forțele Armate, securitatea sa se bucura de o atenție specială, în special ca urmare a recentelor evenimente.

– Am cheltuit miliarde în Irak, astfel încât cetățenii noștri să-și poată permite a vedea la televizor imagini cu copiii lor morți. Ce naiba am primit în schimb, Kevin?

Aidan se uită cu coada ochiului la senator. Trebuia să privească în jos, întrucât Levy era cu cel puțin cu un cap mai scund decât el. Se întrebă într-o doară dacă senatorul ascundea

vreo frustrare persistentă în legătură cu statura sa. Pe de altă parte, unul dintre cei mai puternici oameni din Washington nu trebuie să se preocupe de asemenea trivialități. „În definitiv, își reaminti Aidan, pentru asta sunt eu aici.“

– Domnule, cel mai bun lucru în acest moment este să rămânem la linia partidului. Poate, puteți încerca să vă distanțați mai târziu, dar actualmente sunteți văzut ca un mare suporter al lui Brenneman. Noi facem deja sondaje și, dacă sprijinul public începe să încline în direcție opusă, vom avea grijă să ne revizuiim poziția.

Levy ridică o sprânceană, puțin amuzat de această afirmație. Cu toate că aprecia foarte mult sfaturile consilierului său, senatorul ținea mereu cont de tinerețea și lipsa de experiență a lui Aidan când îi cântărea opinia. Apărut abia de curând la televiziunea națională, folosind întreaga greutate a biroului său în sprijinul președintelui, cu greu putea să-și schimbe intențiile, într-un moment din viitorul apropiat, fără a părea drept un trădător față de partidul său. Pe lângă asta, credea cu convingere că face ceea ce trebuie și, cu toate că nu-și bătea capul să se vaite în particular, va îndura orice neplăceri politice erau necesare pentru a împiedica Iranul să-și ocupe locul pe scena nucleară.

Aceste gânduri îi dispărură din minte când trecură prin rotonda de marmură minuțios lucrată a clădirii Russel în care se aflau birourile Senatului. Levy nu contenea niciodată să fie uluit de frumusețea arhitecturii și de arta splendidă, atât de evidentă a clădirii – îi amintea încontinuu de importanța funcției sale și cât de norocos era să fie în această poziție. Fu întrerupt din reverie de glasul unui agent al Serviciilor Secrete vorbind discret în mânăcă. Omul privi în sus, către Levy.

– Domnule, oamenii sunt gata de plecare. Noi ne vom deplasa cu al doilea vehicul.

Drept răspuns, senatorul încuviință ușor din cap și ieși din clădire. Vremea era obișnuită pentru Washington D.C. la mijlocul lunii octombrie – rafale violente forțau o ploaie ușoară să cadă pieziș, amenințând să smulgă umbrela pe care Aidan o ținea deasupra capului șefului său. Rapid, agenții îl escortară pe senator către cel de-al doilea Chevrolet Suburban alb.

Levy știa că în primul vehicul erau patru oameni cu arme automate și că șeful grupului va sta pe scaunul din dreapta al celui de-al doilea. Își aminti vag că va fi și un automobil de urmărire, la o distanță discretă. Se uită pe stradă, în stânga sa, însă nu observă nici un semn al unei astfel de mașini.

Când grupul de agenți primise sarcina să-l păzească, senatorul fusese de părere că prezența extrem de vizibilă a acestora era atât inutilă, cât și stânjenitoare. Îi spusese acest lucru președintelui însuși, dar, când i-a fost clarificat motivul, senatorul a fost de acord că amenințarea părea să justifice securitatea suplimentară.

Asta nu însemna însă că trebuia să-i și placă acest lucru. Limite stricte fuseseră fixate grupului său de agenți din Serviciile Secrete – agenților nu le era permis să pună piciorul în interiorul reședinței sale, cu excepția cazurilor de urgență, iar deplasarea sa zilnică la și de la serviciu nu trebuia să fie afectată sub nici o formă. Cele 25 de minute de drum de la biroul său până acasă, peste râu, erau una dintre puținele perioade liniștite ale zilei sale, iar el nu avea de gând să strice pacea acelor momente cu sirenele și claxoanele nervoase ale automobilelor furioși dați la o parte. Cu toate că agentul-șef se opusese cu înverșunare acestor condiții, senatorul Levy *era* unul dintre cei mai influenți politicieni din Washington și oricum acestea de fapt nu erau condiții, erau cerințe. În cele din urmă, o convorbire telefonică de cinci minute rezolvase disputa.

Agenții vigilenți care se ocupau de paza lui nu erau plătiți ca să-l placă pe senator, ceea ce era un lucru bun, asta pentru

că nu-l plăceau. Totuși, *erau* răspunzători pentru securitatea lui, astfel că fură ușurați, ca de obicei, că transferul în șapte secunde de la clădirea Russel la Suburban s-a petrecut fără evenimente – era știut că subiectul era totdeauna în cel mai mare pericol când intra sau ieșea dintr-un vehicul. În graba lor, experimențați agenți reușiră să nu-l observe pe tânărul bărbat bine îmbrăcat, care îi urmăsea afară. El așteptă ca micul convoi să se depărteze de bordură, la fel și automobilul de urmărire, 15 secunde mai târziu, înainte de a coborî treptele de marmură ale clădirii Russell și a se îndepărta încet pe Constitution Avenue. Își deschise umbrela pentru a se feri de ploaie și scoase un mic telefon celular din buzunarul paltonului.

Bărbatul care răspunse la apelul telefonic preferă să ignore ușoara aroganță care însoțea mesajul așteptat. În același timp, nu putu decât să simtă o undă de dispreț pentru funcționarul Congresului al cărui nume îi fusese comunicat cu două luni mai devreme și de ale cărui informații era acum complet dependent.

El a așteptat răbdător pe scaunul șoferului unui Chevy Tahoe negru, închiriat, pe Independence Avenue, vizavi de James Forrestal Federal¹. Vehiculul era parcat legal, cu 60 de minute rămase pe aparatul de contorizat, iar geamurile nu erau atât de fumurii, încât să le stârnească suspiciuni agenților extrem de atenți. Bărbatul avea experiență vastă în astfel de lucruri și, cu toate că înțelegea pericolul inherent al ocupației sale, nu era genul care să lase la voia întâmplării elementele pe care le putea controla.

Fidel acestui principiu, alesese cu atenție locul unde să-și plaseze vehiculul. De la intersecția cu L'Enfant Promenade, Independence Avenue mergea spre vest cale de aproape 5 kilometri. De unde se afla, putea vedea nestingherit două semafoare. Cel mai apropiat era la aproximativ 65 de metri depărtare.

¹ Clădirea în care de află Departamentul Energiei al SUA. (n.tr.)

Al doilea era la cel puțin alți 200 de metri în lungul străzii, ceea ce îl plasa cu mult dincolo de raza armei și de abilitatea sa.

Semnalele de trafic îi captară interesul numai pentru un moment, având în vedere că pregătirile sale se raportau la traficul de vârf și la vremea aspră mai mult decât la orice altceva. Nu se putea baza pe semafoare să lucreze în favoarea sa, după cum priceperea sa în domeniul computerelor nu era așa de vastă, încât să-i permită să intre nedetectat în rețeaua Departamentului Transporturilor. În același timp, celelalte două variabile erau lucruri naturale care întotdeauna reușeau să aducă traficul din D.C. aproape de impas.

Celularul sună, și el se uită la număr. Ținta plecase de mai puțin de două minute.

– Și ce faci în weekendul ăsta?

Megan Lawrence ridică o sprânceană și se răsuci în scaun pentru a se uita la partenerul ei, Frank Benecelli. Fuseseră desemnați să lucreze împreună de trei luni și avea impresia că el își făcea curaj să o invite să iasă împreună.

– De ce? Ai planuri pentru noi? Întrebă ea, cu un rânj.

Benecelli se înroși și bombăni ceva în șoaptă. Megan se gândi că era amuzant că un american de origine italiană putea fi așa de introvertit și stângaci în conversație, dar nu putea să nege că îl găsea acceptabil de atrăgător. Era oricum o întrebare superflua, căci ea *avea* planuri pentru weekend. Sarah sărbătorea ce-a de-a șaptea aniversare a zilei de naștere sâmbătă și atât mama, cât și fiica așteptau cu emoție să petreacă ziua împreună.

Aruncându-și pe spate părul roșu și lung și strângându-l într-o coadă de cal dezordonată, Megan își aținti ochii verzi și strălucitori spre vehiculele din câmpul ei vizual. În tăcere, ea își făcu reproșuri pentru că își lăsa gândurile să zboare. Nu era loc pentru asta în acest serviciu. Pe deasupra, avea următoarele două zile libere și va fi timp berechet pentru a se relaxa.

*

– Dumnezeu, uitați-vă la vremea asta. Zile de genul acesta îmi amintesc de Washingtonul care era o mlaștină plină de malarie, se plânse Aidan.

Senatorul Levy era neatent, uitându-se fix la suprafața vălurită de vânt a bazinului în care se reflecta clădirea Capitolului. Durerile sale de stomac nu scăzuseră de la terminarea audierii și el se întreba dacă n-ar trebui să devanseze vizita doctorului său înainte de săptămâna viitoare. „Mai bine, se gândi el, poate ar trebui chiar să renunț la slujba asta cu totul.“ Deși era conștient că retragerea sa l-ar devasta pe ambițiosul său consilier-șef, senatorul știa că nimic nu ar mulțumi-o mai mult pe soția sa. În ultima vreme, Elizabeth făcea aluzii tot mai dese la mutarea pe proprietatea pe care o cumpăraseră recent, în zona deluroasă a Virginiei, statul care îl alesese pe el în această poziție înaltă, iar dorințele ei păreau să ia o formă imperativă cu fiecare zi care trecea.

Totuși, Levy nu putea s-o condamne pentru această dorință, după ce ea îl sprijinise cu credință de-a lungul unei cariere politice turbulente, întinzându-se pe aproape trei decenii. Casa, aflată chiar lângă Charlottesville, avea nevoie de modificări consistente și o căldură plăcută îi trecu prin corp la gândul de a face un cămin acolo cu soția sa și cât de mult s-ar bucura ea de aceasta.

– Domnule senator?

Firul gândurilor i se curmă și se întoarse pentru a se uita atent la Kevin Aidan.

– Trebuie să vorbim despre întâlnirea dumneavoastră cu guvernatorul, săptămâna viitoare. Vă va întreba despre finanțarea școlilor, iar eu cred că ar trebui să...

– Mai târziu, Kevin. Lasă un om bătrân să se odihnească un moment, glumi Levy lăsându-se pe spate pe locul său și închizând ochii.

Răpăitul ușor al ploii pe acoperișul mașinii îi ameliora starea de spirit, în timp ce el se lăsa purtat înapoi spre fanteziile pensionării. Nu băgă de seamă când vehiculul plescăi prin lacul în miniatură format de apa de ploaie, în vreme ce coti brusc la dreapta, pe Independence Avenue.

Din momentul primirii celui de-al doilea apel telefonic, bărbatul din Tahoe se mișcă rapid, dar eficient. Măinile sale erau calme când înlătură învelitoarea învechită care acoperea obiectul de pe scaunul de lângă el. Ridicând arma grea pe genunchi, acționează o pârghie pentru a regla colimatorul, apoi trase perculatorul în jos.

Ceea ce ținea în mâini era cunoscut ca lansatorul M202A1 de 66 mm, denumit, de asemenea, și lansator Flash¹ de către militarii SUA pentru care fusese special fabricat. Această armă anume fusese convenabil pierdută în timpul unui exercițiu de antrenament cu trageri reale, la Fort Bragg, în primăvara trecută, cu o garnitură completă de trei rachete M74. Lansatorul semiautomat putea de fapt să tragă patru rachete în patru secunde, dar avea numai trei și investigația armatei ar fi fost cu mult mai extinsă dacă muniția nealocată armeei lipsă ar fi dispărut și ea. Din momentul în care arma fusese încărcată, mai avea la dispoziție 20 de secunde. Folosi acest timp pentru a se muta împreună cu armamentul pe scaunul pasagerului din față. După ce armă, verifică vizibilitatea în oglinzi și pe cea periferică. Prin ploaia care cădea pe lunetă, văzu primul Suburban apropiindu-se.

Bărbatul inspiră adânc și dădu drumul încet aerului. Înăsurând cureaua armeei în jurul încheieturii brațului, întredeschise portiera și așteptă să vadă dacă soarta îi va salva viața senatorului Daniel Levy.

*

¹ Lansator de rachete incendiarie (n.tr.)

După cum hotărî soarta, prima lumină fu verde. Șopti o înjurătură ușoară când convoiul începu să treacă prin intersecție și avu un ușor fior de relaxare văzând cum un motociclist care trecea pe acolo viră brusc direct prin fața primului Suburban. Șoferul frână puternic pentru a evita lovirea motocicletei, iar bărbatul care ținea lansatorul în poală auzi un scrâșnet strident de pneuri când următorul vehicul se opri. Într-o manifestare tăcută de impietate, îi mulțumi lui Dumnezeu cu un murmur fervent și își făși pe trotuar.

– *Armă! Mișcă, mișcă, mișcă!*

Capetele se ridicară brusc la auzul cuvintelor urlate prin radio. Agenții din primul vehicul se răsuceau frenetici pe scaunele lor pentru a depista amenințarea. Senatorul Levy fu trezit brusc din moțaiă și se întoarse spre consilierul său, cu o expresie confuză. Citind panică pe fața lui Aidan, se întoarse imediat pentru a se uita pe geamul din spate. Lumea din jurul său era ascunsă de ploaia torențială. Abia atunci, simți prima undă de teamă paralizantă.

Incitat de un val de adrenalină, tânărul șofer al celui de-al doilea vehicul încalcă regulile și încercă să manevreze pe lângă primul, dar oprirea bruscă adusesse mașinile prea aproape una de alta. Agăță bara din spate a Suburbanului din față, ceea ce forță greoiul autoturism de teren să se oprească. Era exact timpul care îi trebuia bărbatului. Greutatea lansatorului îl ținea fix pe umărul său, când ochii găsiră ținta principală. Apăsă declanșatorul și prima rachetă suieră spre cel de-al doilea vehicul, traiectoria sa mortală fiind marcată de o dâră subțire de fum alb.

Senatorul văzu o flacără rapidă prin ploaia torențială și închise ochii în vreme ce agenții urlau în stațiile radio.

*